Predica de la Krefeld

Duminică, 7 decembrie 2008, ora 10

Ewald Frank

[…] Doamne iubit, Dumnezeu veşnic credincios, Tu ai confirmat din nou acest lucru în timpul nostru: Tu Cel înviat Te-ai descoperit, Te-ai manifestat într-un mod vizibil în vremea noastră. Orbii şi-au primit vederea, muţii au vorbit, surzii au auzit, ologii au fost vindecaţi. Tu ai vindecat mai ales de cancer – aşa i-ai spus fratelui nostru iubit: „Nici măcar cancerul nu va rezista rugăciunii tale". Tu ţi-ai supus totul, Tu eşti Biruitorul de pe Golgota şi noi Îţi mulţumim că Tu ai dăruit această biruinţă Bisericii Tale reaşezate şi ne conduci spre desăvârşire.

Fii prezent azi, după făgăduinţa Ta, pentru că aşa ne-ai promis: „*acolo unde sunt doi sau trei adunaţi în Numele Meu, sunt şi Eu în mijlocul lor*". Fii în mijlocul nostru, vorbeşte, lucrează, mântuieşte, vindecă, botează cu Duhul Sfânt şi cu foc. Descoperă-Ţi slava, preia conducerea acestui serviciu divin. Poporul Tău Îţi este dedicat. Binecuvântat şi lăudat să fie Numele Tău cel sfânt. Amin. Puteţi lua loc.

[are loc o binecuvântare de copil, se cântă, apoi fratele Frank transmite salutări – n.tr.]

Multe lucruri ar putea fi spuse… Vom continua şi azi cu ceea ce am început ieri. Daţi-mi voie să spun ceva, foarte scurt, în legătură cu cei 50 de ani care au trecut. Dumnezeu ne-a ajutat cu adevărat, El a dăruit har de fiecare dată… dacă mă gândesc la diferitele perioade care au trecut, atunci nu pot decât să mulţumesc Domnului. Prima încercare grea a venit odată cu anul 1977, când s-a făcut mare caz de câteva citate ale fratelui Branham despre anul 1977 şi iubitul frate Vayle, cel care a scris cartea CELE ŞAPTE EPOCI ALE BISERICII, a făcut ceva de necrezut în această carte: în varianta engleză a acestei cărţi, la pagina 322, el a scris că toate sistemele lumeşti se vor sfârşi în anul

1977 şi va începe Împărăţia de o mie de ani. Această afirmaţie a produs atâta necaz… Această afirmaţie n-a venit de pe buzele fratelui Branham – eu pot spune foarte clar acest lucru, pentru că am toate citatele într-o broşură albastră – le-am citit pe toate şi le-am comparat cu predicile. Deci, afirmaţia cu pricina n-a venit de pe buzele fratelui Branham, ci, este scrisă în această carte care are pe copertă numele lui William Branham; nimănui nu i-ar fi trecut prin cap că în carte există lucruri pe care fratele Branham nu le-a spus niciodată astfel. Consecinţele acestui lucru au fost că până şi cel mai bun prieten al meu din Tucson nu mi-a mai spus nici „la revedere" şi mi-a reproşat că dacă nu cred că în anul 1977 totul va lua sfârşit, atunci îl resping pe profet. Apoi, a mai spus şi că „dacă un profet face o prezicere, aceasta este ca şi o profeţie [autentică]". Eu am fost nevoit să spun că „anul 1977 va veni şi va trece fără a se întâmpla ceva". Asta i-a făcut pe toţi fraţii din SUA să se distanţeze de mine şi de atunci încolo au vehiculat ideea că „fratele Frank îl corectează pe profet". Nu este vorba de a-l corecta pe profet, ci este vorba de a-I da dreptate lui Dumnezeu. Şi dacă este scris că nimeni nu cunoaşte ziua sau ceasul sau anul, atunci rămâne aşa pentru totdeauna.

În acea seară de septembrie din 1976, aici unde era acel cireş bătrân, Domnul mi-a spus cu un glas puternic: „Robul meu, mergi pe terenul vecin şi închină-mi-l Mie. Construieşte pe el pentru că din multe ţări vor veni oameni care vor trebui găzduiţi". Nu trebuia să mai vină mulţi fraţi, şi chiar de ar fi venit tot cerul să-mi spună contrariul, Domnul vorbise şi eu am ştiut că trebuie să fac ceea ce Domnul mi-a poruncit. Acolo unde sunt brazii aceştia era un gard înalt de doi metri, cu sârmă ghimpată, şi după acesta era un lagăr din al doilea război mondial. Eu am ocolit gardul acesta ca să intru pe acest teren şi i l-am dedicat lui Dumnezeu, prin credinţă. Acum privim înapoi la toţi aceşti ani. Ştiu că nu este confortul dintr-un hotel de cinci stele, dar avem un loc unde ne putem capul şi-I mulţumim Domnului Dumnezeu pentru aceasta.

După ce a trecut anul 1977, nimeni nu s-a corectat şi în aceasta constă marea problemă. Să greşeşti este omeneşte, dar după aceea corectează greşeala – pentru aceasta este necesar harul lui Dumnezeu.

Noi, de la început, am pus accentul pe a spune doar ce zice Scriptura, pe a crede doar ce a spus Scriptura.

Deci, privim înapoi la câteva încercări prin care am trecut în decursul anilor. Apoi, cum am menţionat deja ieri, a trebuit să trecem puternic printr-o încercare în anul 1979. Şi din aceasta ne-am învăţat lecţia. De exemplu, dacă un credincios este copleşit de duşmanul care se strecoară şi face pagubă într-un mod evlavios – dacă totuşi o asemenea persoană rămâne în Biserică şi permite Cuvântului să o judece acolo, atunci poate fi ajutată. Dar dacă se desparte de Biserică şi continuă cu practica ei… nu vreau să spun mai multe... dar atunci nu mai beneficiază de protecţia sub care se află Biserica. Şi atunci se poate întâmpla să depăşească graniţa şi să nu mai existe drum înapoi, pentru că a păcătuit cu voia şi nu mai este dispusă să se corecteze.

Să lăsăm totul în seama Domnului. Eu am vrut să folosesc ziua aceasta în principal pentru a-I mulţumi Domnului Dumnezeu şi apoi pentru a vă mulţumi tuturor. Spre informarea voastră, dar n-o spuneţi mai departe, felul în care Dumnezeu a purtat de grijă lucrării Sale, este unic pe acest pământ până în ziua de azi. Cu toţii ştiţi că noi niciodată n-am pomenit de bani şi nu vom pomeni niciodată banii. Dar, numai spre informarea voastră, cheltuielile lunare sunt între 16-18 mii de euro. Dacă privim în urmă, de-a lungul anilor au crescut din ce în ce mai mult. Acum ajutăm mulţi fraţi răspândiţi pe întreg pământul în ţări cu probleme şi finanţăm multe tipografii. În anul acesta, până în octombrie s-au cheltuit peste 100 de mii de euro. Dumnezeu a dăruit har ca totul să fie la dispoziţie.

Dacă mă uit de la stânga la dreapta, unii fraţi vin din Italia, alţii din Bratislava, din Slovacia, din Praga. Dacă mă uit *aici*, unii vin din Paris, alţii din Bruxelles, din Lyon. Toţi cheltuiesc pentru a veni aici. Mulţumiri lui Dumnezeu: noi am trăit, în acest loc, cum toţi îşi dau zeciuielile Domnului, pentru ca hrana să poată fi dată. Fraţi şi surori, nu ştiu dacă şi voi simţiţi la fel, dar, să-I fie spus lui Dumnezeu şi apoi vouă tuturor: mulţumiri! La început doar fraţi şi surori din Austria, Elveţia şi Germania, dar acum contribuie şi fraţi din ţările vecine pentru ca lucrarea Domnului să poată fi dusă în lumea întreagă. Fie ca Domnul Dumnezeu să-Şi împlinească Cuvântul în voi toţi, şi să împlinească ce este scris în Maleahi: „*puneţi-Mă astfel la încercare,*

zice Domnul oştirilor, şi veţi vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor, şi dacă nu voi turna peste voi belşug de binecuvântare".

Să trecem acum la cercetarea Cuvântului. Ieri am pus la inimă lucrurile despre care a fost vorba la început şi am înţeles şi despre ce este vorba acum, la început. M-am gândit la două versete – unul deja l-am citit ieri, Ps. 89.3-6, şi aici spune: „*Îţi voi întări sământa pe vecie*". Fraţi şi surori, trebuie să fim conştienţi de faptul că suntem fii şi fiice ale lui Dumnezeu, prin harul Său, şi că am fost zămisliţi prin acelaşi Duh şi prin acelaşi Cuvânt. Apoi vine Petru şi scrie în 1 Pet. 2.9: „*Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Şi l-a câştigat ca să fie al Lui, ca să vestiţi puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată*". Dacă este spus că „o sământă Îi va sluji" şi apoi „voi sunteţi această seminţie dumnezeiască", dacă este scris „*Şi acolo unde li se zicea: ‚Voi nu sunteţi poporul Meu', vor fi numiţi fii ai Dumnezeului celui viu*", atunci toate aceste făgăduinţe s-au împlinit prin harul Său.

În 1 Pet. 2 citim şi de la v. 7: „*pentru voi care aţi crezut*" El este scump – pentru voi care credeţi, care vă încredeţi, care aţi primit Cuvântul lui Dumnezeu prin credinţă, voi care aveţi încredere că El îl va împlini. Apoi, „*Dar pentru cei necredincioşi, piatra, pe care au lepădat-o zidarii, a ajuns să fie pusă în capul unghiului şi o piatră de poticnire, şi o stâncă de cădere. Ei se lovesc de ea, pentru că n-au crezut Cuvântul, şi la aceasta sunt rânduiţi*". Dumnezeu nu poate să facă nimic cu necredinţa şi neascultarea. Absolut nimic! Acestea sunt insulte la adresa sfinţeniei lui Dumnezeu. Cine nu-L crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos. De aceea noi credem cum zice Scriptura. Despre Avraam s-a spus, de asemenea, că el nu s-a uitat la lucrurile care se văd ci a privit la Cel nevăzut ca şi cum L-ar fi văzut, şi a socotit imposibilul ca posibil pentru că Dumnezeu a făgăduit, şi a ştiut că Dumnezeu va şi împlini.

Să trecem din nou, scurt, la Luca 1 şi să privim ce s-a întâmplat pe vremea aceea în legătură cu făgăduinţa lui Dumnezeu. În v. 30 îngerul spune: „*Nu te teme*". Acolo unde Dumnezeu împlineşte făgăduinţe, unde aduce personal făgăduinţele, le vesteşte şi le pune în inimă, acolo nu trebuie să te temi. Dumnezeu Şi-a asumat răspunderea

de a împlini ceea ce a promis. Aşa este scris aici, în v. 45 din Luca 1: „*Ferice de aceea care a crezut; pentru că lucrurile, care i-au fost spuse din partea Domnului, se vor împlini*”. Haideţi s-o spunem din toată inima: făgăduinţele pe care ni le-a dat Dumnezeu vor fi împlinite. Cine poate s-o schimbe, cine poate s-o împiedice? Dumnezeu este pe scaunul de domnie, are un plan de mântuire, El l-a hotărât înaintea întemeierii lumii şi îl împlineşte chiar dacă uneori ni se pare că durează prea mult.

Fraţi şi surori, deja apostolii aşteptau întoarcerea Domnului nostru. Dar în timpul acela nu sosise încă vremea. Acum a sosit vremea şi de aceea Domnul nostru spune „când veţi vedea aceste lucruri întâmplându-se, ceea ce am vestit eu, ceea ce am prezis Eu, când aceste lucruri se vor împlini atunci ştiţi – atunci ştiţi”. Este o siguranţă binecuvântată, dată Bisericii de Dumnezeu. Noi nu credem conform Scripturii pentru că aşa a spus un om, ci pentru că Dumnezeu a spus-o în Cuvântul Său.

În ceea ce priveşte punctul acesta deosebit care ne priveşte pe noi în acest timp – citim în Daniel 12, „*ţine ascunse aceste cuvinte, şi pecetluieşte cartea, până la vremea sfârşitului*”… dac-o putem spune liber şi deschis, în 22 decembrie 1962 fratele Branham a văzut într-o vedenie arătarea Norului, apoi a sosit 28 februarie 1963, când s-a arătat norul supranatural. Şi fratelui Branham i s-a spus acolo în munţi: „Întoarce-te în Jeffersonville căci a sosit vremea deschiderii peceţilor”. „*Pecetluieşte cartea, până la vremea sfârşitului*” apoi, pentru că noi am ajuns la vremea sfârşitului, Dumnezeu, într-un mod supranatural a răspuns, a dat îndrumări şi a descoperit ultima carte. Da, noi putem spune că fiecare capitol a fost descoperit – fie cele şapte peceţi, fie cele şapte trâmbiţe, cele şapte potire, fie Apoc. 7 cu cele 12 seminţii ale lui Israel, cu cei 144 de mii, sau mulţimea care vine din necazul cel mare – astăzi noi putem încadra totul din punct de vedere biblic. Şi se potriveşte sută la sută. Şi putem s-o spunem deschis: dacă Dumnezeu n-ar fi dat această învăţătură profetică prin harul Său, atunci noi n-am fi avut acces la Cuvântul profetic şi, prin acesta, la planul de mântuire şi împlinirea din vremea sfârşitului. Iar acum, noi recunoaştem că Dumnezeu, a lucrat în vremea noastră într-un mod supranatural şi

continuă să fie prezent, conducându-şi poporul Său până vom trăi împreună desăvârşirea.

De asemenea, am spus în ultimele adunări: la sfârşit o Mireasă nu mai este preocupată cine unde va sta şi cine ce va face la nuntă. La sfârşit Mireasa este preocupată să fie îmbrăcată, să fie spălată, să fie gata să-L întâlnească pe Mire, să stea lângă El, să încheie legământ cu El. Apoi, a trebuit să subliniem că astăzi nu mai este vorba despre toate detaliile care trebuie să aibă loc împrejur – Îi suntem mulţumitori lui Dumnezeu c-o putem vedea; gândiţi-vă la evenimentele de pe pământ. Niciodată n-a mai fost aşa ceva, niciodată. Nici în 1929 când a căzut piaţa mondială. În vremea noastră este confuzie, nu există soluţii la probleme. Şi noi am observat încotro se îndreaptă totul – întreaga lume se uneşte sub Roma. Le fel am înţeles noi că Dumnezeu Îşi cheamă poporul afară. Acest lucru este scris într-un fel minunat în Apoc. 18.4. După ce în Apoc. 17 este descrisă cu exactitate ultima putere mondială şi puterea religioasă care călăreşte puterea pământească, în Apoc. 18.4 se porunceşte: „*Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: Ieşiţi din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiţi părtaşi la păcatele ei, şi să nu fiţi loviţi cu urgiile ei!*". „Poporul Meu, fiii şi fiicele Mele, voi care aparţineţi de fecioarele înţelepte, voi care formaţi Biserica Mea Mireasă, Eu vă chem, în calitate de Mire ceresc, afară din tot ce nu este în acord cu Dumnezeu şi Cuvântul Său". Curăţaţi-vă, sfinţiţi-vă ca să fiţi pregătiţi pentru ziua slăvită a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Avem apoi descrierea din Iacov 1.21: „*De aceea lepădaţi orice necurăţie şi orice revărsare de răutate şi primiţi cu blândeţe Cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele*. ***Fiţi împlinitori ai Cuvântului***". Cuvântul a fost semănat în inimile voastre, de aceea, împliniţi-l, trăiţi-l, prin har. „*Fiţi împlinitori ai Cuvântului, nu numai ascultători, înşelându-vă singuri*". Dacă primim în inimile noastre Cuvântul lui Dumnezeu şi nu-l trăim, dacă nu devenim împlinitori ai Cuvântului, ne înşelăm singuri. Am putea aminti multe versete în acest context, ca să ştim cum ar trebui să fie Biserica Domnului, o inimă, un suflet, în unitate cu Dumnezeu şi unii cu alţii, în dragoste fierbinte.

Când am plecat aseară de la adunare am întâlnit fraţi din Slovacia şi n-a trebuit să ne spunem multe cuvinte. Suntem pur şi

simplu uniţi unii cu alţii, din toate popoarele, limbile şi neamurile. Dumnezeu a chemat afară o Biserică Mireasă care este adusă acum în acord cu Cuvântul Său şi noi putem avea parte de aceasta, prin harul Său.

Ascultaţi acum, în încheiere: „*Căci dacă ascultă cineva Cuvântul, şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om, care îşi priveşte faţa firească într-o oglindă; şi, după ce s-a privit, pleacă şi uită îndată cum era.*" V. 23-24. Cine n-are acasă oglindă? Cei mai mulţi au cel puţin o oglindă. Cine nu împlineşte Cuvântul este ca un om care priveşte în oglindă, a văzut cum arată „*şi, după ce s-a privit, pleacă şi uită îndată cum era*". Ştiţi care este cel mai bun lucru, fraţi şi surori? Cel mai bun lucru este dacă noi, în timpul vestirii Cuvântului privim în oglinda Cuvântului şi-I permitem lui Dumnezeu să lucreze pe loc. Nu să mergem acasă, ci să spunem „Doamne iubit, vin în prezenţa Ta, m-am uitat la mine în Cuvântul Tău, iată greşelile mele, iată neajunsurile mele. Ai milă de mine". Şi Dumnezeu are milă.

V. 26: „*Dacă crede cineva că este religios*[1]*, şi nu-şi înfrânează limba, ci îşi înşeală inima, religia unui astfel de om este zadarnică*". Dumnezeu să dea har ca inima şi limba să fie în concordanţă, ambele să fie puse în rânduială de Dumnezeu, inima să fie plină cu har, plină de tot ceea ce poate să dea Dumnezeu iar cuvintele noastre să fie ca şi cum le-am spune în prezenţa Domnului. Ceea ce nu am putea spune despre cineva în prezenţa Domnului, să n-o mai spunem deloc. Apropos, cine se uită în oglindă nu vede pe celălalt ci se vede pe sine. Dacă-l tot vedem pe celălalt, şi vedem greşelile celeilalte persoane, atunci unde ne-am uitat? Cu siguranţă că nu în oglindă. Cine se uită în oglindă se vede pe sine, apoi vine înaintea Domnului şi după aceea are loc schimbarea.

Să citim din cap. 3, din Iacov, v. 8: „*dar limba nici un om n-o poate îmblânzi. Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte*". Noi am trăit lucrul acesta mai ales din 1979. Şi nici un om de pe pământ nu-şi poate închipui în ce scopuri rele poate fi folosită o limbă omenească condusă de Satana. Cine a trăit acest lucru în sufletul Său, în trupul Său, ştie despre ce este vorba în acest verset. „*Ea este un rău, care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de*

[1] Sau: că ar sluji lui Dumnezeu – germ.

moarte" – otrava Satanei, mortală, pe o limbă care nu se supune lui Dumnezeu şi Cuvântului Său. Şi aici este marea problemă. Satana a făcut mari pagube folosind nişte limbi, încercând să nimicească lucrarea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu permite numai cât poate să ducă fiecare. Deşi durerea este mare, Dumnezeu nu permite să se întâmple mai mult decât putem purta noi.

Acum, un Cuvânt adresat nouă tuturor, în v. 14 „*Dar dacă aveţi în inima voastră pizmă amară şi un duh de ceartă, să nu vă lăudaţi şi să nu minţiţi împotriva adevărului*". Deci, o inimă nouă, un duh nou, o inimă nouă în care a fost semănat Cuvântul lui Dumnezeu iar sămânţa divină a fost adusă la viaţă de Duhul Sfânt. Atunci se va manifesta în noi viaţa lui Isus. Să citim două versete deosebite: unul din Evrei, unde ni se spune foarte clar că avem acelaşi Tată: „*Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care şi prin care sunt toate, şi care voia să ducă pe mulţi fii la slavă, să desăvârşească, prin suferinţe, pe Căpetenia mântuirii lor*". Iar acum ascultaţi cu atenţie: „*Căci Cel ce sfinţeşte şi cei ce sunt sfinţiţi, sunt dintr-Unul*[2]*. De aceea, Lui nu-I este ruşine să-i numească "fraţi"*". Un cuvânt extraordinar… Fraţi şi surori, dacă noi am fost născuţi din nou la o nădejde vie, atunci suntem fii şi fiice ale lui Dumnezeu care au primit viaţă veşnică care nu poate fi luată de la noi niciodată. Iar la revenirea lui Isus Hristos ne vom dezbrăca de trupul muritor şi ne vom îmbrăca cu acela nemuritor.

Apoi, suntem iarăşi la tema noastră, fiecare promisiune a lui Dumnezeu referitoare la vremea sfârşitului, referitoare la revenirea lui Hristos, îşi va găsi împlinirea. Deci, zămisliţi de acelaşi Duh, născuţi din nou, fii şi fiice ale lui Dumnezeu. De aceea, Lui nu-I este ruşine să ne numească fraţii Lui, pentru că aşa scrie în Ps. 22.22: „*Voi vesti Numele Tău fraţilor mei…*". Fraţi şi surori, aceasta este evanghelia, este evanghelia deplină, este har şi mântuire – să fim aduşi înapoi ca fii şi fiice ale lui Dumnezeu, în starea noastră de la început.

În Romani, apostolul Pavel a scris încă o dată foarte clar: „*dacă rădăcina este sfântă, şi ramurile sunt sfinte*". El este „*Rădăcina şi Sămânţa lui David*". Din El am ieşit noi, iar fratele Branham o spune atât de frumos, „aşa cum din punct de vedere firesc noi toţi am fost în Adam, tot aşa toţi am fost în Dumnezeu, Tatăl nostru şi prin Isus

[2] Sau: sunt din acelaşi Tată – germ.

Hristos, Domnul nostru, am fost răscumpăraţi, şi suntem pe deplin fii şi fiice ale lui Dumnezeu". La aceasta se poate spune doar AMIN, ca s-o şi confirmăm. Noi am primit sfânta Scriptură cu un scop: să ne orienta şi să primim învăţătura.

Acum, un gând despre slujba lui Ilie, uleiul din candele, întâlnirea cu Mirele ceresc. Ce trebuie să se întâmple acum cu noi toţi, şi în noi? Scurt, 1 Regi 17. Vă rog reţineţi că Dumnezeu a spus „*Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie*". El n-a spus că-l va trimite pe Isaia sau Ieremia sau Ezechiel, ci „*Iată, vă voi trimite pe profetul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată*. *El va întoarce inima părinţilor spre copii, şi inima copiilor spre părinţii lor*". Cum am spus deja, prima parte s-a împlinit în slujba lui Ioan Botezătorul, Luca 1.17. Dar aici, în 1 Regi 17.14-16 avem o lecţie mare: „*Căci aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeul lui Israel: Făina din oală nu va scădea şi untdelemnul din ulcior nu se va împuţina, până în ziua când va da Domnul ploaie pe faţa pământului*".

Fraţi şi surori, înaintea căderii ploii târzii, Dumnezeu este cu noi. Pentru ce era făina? Pentru jertfa de mâncare din tot Vechiul Testament. „*Făina din oală nu va scădea şi untdelemnul din ulcior nu se va împuţina*". Fecioarele înţelepte n-au luat numai candelele cu ele ci şi ulcioarele. Şi „*untdelemnul din ulcior nu se va împuţina*". Vă citesc în v. 16: „*Făina din oală n-a scăzut, şi untdelemnul din ulcior nu s-a împuţinat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie*". O clipă, vă rog. Închipuiţi-vă, văduva aceasta a tot copt la pâine şi făina nu se termina indiferent de câte pâini a pregătit. Făina rămânea tot cât a fost la început. La fel şi uleiul din ulcior, indiferent de cât ulei turna ea, rămânea la fel, o măsură plină. Nici făina, nici uleiul nu se termina.

Fraţi şi surori, nu ne-a dat Dumnezeu hrană duhovnicească? Nu ne ospătăm noi din bogăţiile casei Sale? Mulţumim lui Dumnezeu pentru tot. Acesta a fost un cuvânt primit de profetul Ilie în legătură cu slujba lui, iar această femeie, care l-a crezut, a trăit-o. Aici era vestirea „*Făina din oală nu va scădea şi untdelemnul din ulcior nu se va împuţina*", apoi a avut loc confirmarea în v. 16: „*Făina din oală n-a scăzut, şi untdelemnul din ulcior nu s-a împuţinat, după cuvântul pe care-l rostise Domnul prin Ilie*". Omul lui Dumnezeu a avut pe aşa vorbeşte Domnul.

Apoi spune, în v. 24: „*Şi femeia a zis lui Ilie: "Cunosc acum că eşti un om al lui Dumnezeu, şi cuvântul Domnului în gura ta este adevăr!*"”. Prin împlinirea făgăduinţei s-a dovedit că Dumnezeu vorbise prin profetul Său. Cine citeşte mai departe în cap. 18, poate citi în v. 21: „*Atunci Ilie s-a apropiat de tot poporul, şi a zis: "Până când vreţi să şchiopătaţi de amândouă picioarele? Dacă Domnul este Dumnezeu, mergeţi după El; iar dacă este Baal, mergeţi după Baal!" Poporul nu i-a răspuns nimic*”. Da, „*Poporul nu i-a răspuns nimic*”. Putem citi, erau 400 de profeţi ai Astarteei şi 450 de profeţi ai lui Baal iar poporul s-a temut să răspundă. Dar după ce Dumnezeu a dat răspunsul, poporul a fost atins. Să citim v. 36-37: aici avem jertfa de mâncare: „*În clipa când se aducea jertfa de seară, profetul Ilie s-a apropiat şi a zis: "Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Israel! Fă să se ştie astăzi că Tu eşti Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău, şi că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă, Doamne, ascultă-mă, pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu, Doamne, eşti adevăratul Dumnezeu, şi să le întorci astfel inima spre bine*[3]*!*"” Iar cine citeşte mai departe în cap. 18, poate să vadă că după aceea a venit ploaia. El deja auzea ploaia venind.

Să mergem acum în Iacov 5.7: „*Fiţi dar îndelung răbdători, fraţilor, până la venirea Domnului. Iată că plugarul aşteaptă roada scumpă a pământului, şi o aşteaptă cu răbdare, până primeşte ploaie timpurie şi târzie*” – ne spune ce se va întâmpla înaintea revenirii Domnului. Vă rog aveţi răbdare, încredeţi-vă în Domnul şi fiţi siguri că Dumnezeu a dat făgăduinţe: mai întâi, să trimită un bărbat ca Ilie ca să aşeze din nou toate lucrurile pentru ca noi să rămânem în viaţă. Făina nu se va sfârşi şi nu va scădea şi la fel şi uleiul. Haideţi să fim precum fecioarele înţelepte care se ospătează din hrana lui Dumnezeu din vremea aceasta. Noi am subliniat deseori acest lucru – omul nu trăieşte numai cu pâine, ci cu fiecare cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Încă mai este scris în Matei 24, înainte de cap. 25, ceea ce trebuie să se întâmple mai întâi. Citim de la v. 45: „*Care este deci robul credincios şi înţelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă? Ferice de robul acela, pe care*

[3] Sau: spre Tine – germ.

stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând aşa! Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale".

S-o mai spunem o dată? Aşa cum Domnul Dumnezeu şi-a descoperit Cuvântul Său în vremea noastră, nu s-a mai întâmplat niciodată pe pământ. Şi în primul rând pentru că nu sosise vremea sfârşitului şi încă nu se putea spune „când veţi vedea toate aceste lucruri întâmplându-se". Dar noi vedem cum toate lucrurile se petrec înaintea ochilor noştri. Toate profeţiile biblice se împlinesc. Am putea citi Daniel 2, Daniel 7, toate aceste versete care aruncă lumină asupra lucrurilor ce se petrec pe pământ în politică. Dar, despre ce este de fapt vorba acum în Biserică? Ieri am spus-o deja: chemarea afară, pregătirea, desăvârşirea, deplina concordanţă cu Dumnezeu şi Cuvântul Său, legătura interioară cu Dumnezeu şi unii cu alţii, pentru ca noi să ajungem ca la început: o inimă şi un suflet. Şi să se poată împlini ceea ce spunea Domnul nostru: „Aşteptaţi în Ierusalim până veţi fi îmbrăcaţi cu putere de Sus". Atunci se împlineşte „din plinătatea Lui am primit noi har după har". Acum am putea aminti noi toate aceste versete. Le citesc acum foarte repede, ca să le luăm cu noi. În mod deosebit, din Apocalipsa…

Dacă este scris în Luca 1: „*Ferice de aceea care a crezut*", chiar în primul capitol din Apocalipsa este pronunţată fericirea pentru cei care citesc cuvintele profeţiei acestei cărţi: Apoc. 1.3: „*Ferice de cine citeşte, şi de cei ce ascultă cuvintele acestei profeţii, şi păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!*". Să fim sinceri: la ce le-a folosit celor din trecut să citească cele 22 de capitole, dacă peceţile încă nu erau deschise, dacă încă mai era pecetluită cartea şi nu era nici un fel de acces la lucrurile scrise în ea? Dar acum, după ce cartea a fost deschisă… şi daţi-mi voie s-o spun cu o inimă mulţumitoare: de câte ori n-am citit şi noi Apoc. 5, „*Leul din seminţia lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea, şi cele şapte peceţi ale ei*" dar dacă n-am fi ştiut că acest lucru s-a petrecut în vremea noastră la ce ne-ar fi folosit? Cartea pecetluită, cu tot ce este scris în ea, nu mai este în mâna Celui ce stă pe tron, nu mai este pecetluită, nu mai este închisă. Mielul a plătit preţul, Leul din seminţia lui Iuda a biruit, a luat cartea şi i-a descoperit conţinutul. Şi noi avem un acces complet la toate tainele lui Dumnezeu. Şi, fraţi şi surori, aceasta nu ni s-a urcat la cap, ca să

fim îngâmfaţi, ci ne-a dăruit o inimă mulţumitoare pentru că noi putem trăi acum când Dumnezeu face istorie într-un mod vizibil, în vremea noastră, iar noi putem avea parte de aceasta.

Apoi, în Apoc. 19 citim despre Mireasa Mielului, în v. 9: „*Apoi mi-a zis: "Scrie: Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!" Apoi mi-a zis: "Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu!"*”. Ce text, ce chemare… şi o spun din încredinţare: tuturor celor care au găsit acum har înaintea lui Dumnezeu, lor Dumnezeu le deschide inimile, le deschide înţelegerea, le deschide ochii ca să vadă, ca să se împlinească „ferice de ochii voştri că văd, ferice de inimile voastre că cred, ferice de cei chemaţi la ospăţul de nuntă al Mielului”. Şi eu îmi permit s-o spun aici, în prezenţa lui Dumnezeu: noi toţi suntem invitaţi să participăm la ospăţul de nuntă al Mielului. Noi toţi suntem chemaţi, suntem aleşi să ascultăm ultimul mesaj divin, să ieşim afară de pretutindeni şi să nu ne mai uităm în urmă, ci să ne întoarcem la Cuvântul care a ieşit din Ierusalim şi la învăţătura care a ieşit de pe muntele Sion - după cum este scris în Isaia 2 şi Mica 4; şi în Fapte 2 a început, când a fost ţinută prima predică, în ziua Cincizecimii.

„*Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!*” Voi sunteţi chemaţi, sunteţi binecuvântaţi. Şi ştiţi de ce? Pentru că aţi acceptat chemarea. Pentru că aţi acceptat chemarea. În Mat. 22 Domnul a tot trimis iar oamenii n-au venit. A trimis, apoi, pentru ultima oară şi atunci s-a umplut sala. Aşa este acum: ultima trimitere, ultimul mesaj, ultima chemare are loc. Voi sunteţi chemaţi, sunteţi binecuvântaţi pentru că aţi acceptat chemarea.

Fraţi din Europa de est, fraţi din vest, fraţi din toată lumea, sunteţi binecuvântaţi, pentru că noi am acceptat chemarea la ospăţul de nuntă al Mielului şi slujba dată de Dumnezeu în generaţia noastră şi continuarea acestei slujbe, prin împărţirea hranei, ca noi să fim ţinuţi în viaţă. Şi noi putem confirma: din plinătatea Lui am primit noi, în toţi aceşti ani, în toate aceste adunări, har după har. Apoi, oricine citeşte în Coloseni, vede că „*Voi aveţi totul deplin în El, care este Capul*” Bisericii.

Fraţi şi surori, Dumnezeu nu putea să facă mai mult. Dumnezeu a făcut totul, şi pentru aceasta-I suntem mulţumitori, pentru că în toţi aceşti ani ne-a ţinut în harul Său, în Cuvântul Său, şi noi niciodată n-

am trecut peste Scriptură, niciodată n-am primit o sămânţă străină, niciodată n-am crezut o răstălmăcire. Eu am spus-o aici, mai înainte: chiar dacă limbajul nu este prea elegant, dar mie-mi vine să vărs când aud răstălmăciri. Pur şi simplu răstălmăcirile Cuvântului îmi fac rău la stomac. Dumnezeu este numai în Cuvântul Său iar duşmanul este în toate răstălmăcirile, indiferent cât de evlavios ar fi acestea împodobite. Domnul nostru spune „rămâneţi în Mine şi în Cuvântul Meu iar Eu voi rămânea în voi". Multe lucruri ar mai putea fi spuse…

Haideţi să-I mulţumim Domnului Dumnezeu, aşa cum odinioară Maria l-a lăudat şi a cântat laude Domnului. Cu toţii ştim cum ea L-a lăudat pe Domnul, cum a cântat. Şi mă întreb dacă noi astăzi n-ar trebui să facem la fel. Dintr-o singură gură să-I mulţumim lui Dumnezeu. Citesc, apoi ne vom ruga. Luca 1 de la v. 46: „*Şi Maria a zis: "Sufletul meu măreşte pe Domnul, şi mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu, pentru că a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că de acum încolo, toate neamurile îmi vor zice fericită*". Acum noi suntem fericiţi, „*cine citeşte, şi ... cei ce ascultă cuvintele acestei profeţii*". V. 49: „*pentru că Cel Atotputernic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt*". A făcut Domnul lucruri mari pentru tine? A făcut-o El pentru noi toţi? Atunci vom glorifica Numele Lui. V. 50: „*şi îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El. El a arătat putere cu braţul Lui; a risipit gândurile, pe care le aveau cei mândri în inima lor. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie, şi a înălţat pe cei smeriţi. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăţi, şi pe cei bogaţi i-a scos afară cu mâinile goale. A venit în ajutorul robului său Israel, căci Şi-a adus aminte de îndurarea Sa, - cum făgăduise părinţilor noştri, - faţă de Avraam şi sămânţa lui în veac*". Da…

Astăzi dorim să-I mulţumim lui Dumnezeu din toată inima noastră. Daţi-mi voie s-o repet: nu priviţi la voi, nu priviţi la împrejurările înspăimântătoare care pot apărea uneori în viaţa noastră, nu priviţi la toate relele ci priviţi la Domnul. El a început şi tot El va încheia. Chiar dacă noi trebuie să trecem prin toate aceste neînţelegeri, Îl luăm pe Domnul nostru ca exemplu. El a purtat ocara şi a privit spre răsplata care I-a fost dată. Astfel, Îi mulţumim Domnului pentru marea prioritate de a purta şi ocara lui Hristos, ieşind afară din tabără – cum

scrie în Evrei – ocara trimisului, ocara care este în legătură cu Mesajul. La sfârşit vom schimba ocara şi crucea cu cununa şi slava. Vom lăsa în urmă totul, şi vom fi cu Domnul pentru totdeauna. Amin.

Să ne ridicăm. Acum vrem, cu adevărat, să mulţumim împreună. Aş dori să-l rog pe fratele nostru din Ushkorod să vină în faţă. Şi poate fratele Gilbert vine în faţă, poate fratele Polacek – ca fraţii noştri să se roage, să-I mulţumească Domnului din toată inima lor. Mai întâi mulţumim împreună. Frate Schmidt vino şi mulţumeşte împreună cu noi.

(Tată ceresc, mulţumiri pentru credincioşia şi dragostea pe care ne-ai dat-o, Tu care eşti viu în vecii vecilor. Doamne, Îţi mulţumim că ne-ai vorbit. Noi facem precum Maria - noi suntem Trupul Tău şi Te rugăm Doamne Isuse, fă-ne după Cuvântul Tău pe care ni l-ai lăsat. Cuvântul Tău este adevărul. Îţi mulţumim pentru toate şi Îţi mulţumim pentru ajutorul Tău. Cerem binecuvântarea Ta, dă-ne har să nu fim doar ascultători ai Cuvântului ci să privim în oglindă ca să vedem cum arătăm în prezenţa Ta. Modelează-ne conform voii Tale, dă-ne descoperire, dă-ne putere, pentru slava Numelui Tău.

Toţi care sunt aici, de aproape şi de departe, toţi care sunt conectaţi să fie binecuvântaţi. Îţi mulţumim pentru aceasta. Amin.)

[…]

Suntem aşa de recunoscători pentru voi toţi şi pentru ceea ce făcut Dumnezeu. Eu sunt sigur că ieri şi azi s-au petrecut lucruri puternice. Duhul lui Dumnezeu ne-a călăuzit în tot adevărul. De exemplu, eu am spus fraţilor că nu reuşesc întotdeauna să aduc Cuvântul aşa cum mi-aş dori. Atunci a venit răspunsul: „Dar Duhul lui Dumnezeu o face cu noi toţi". Da. Nu este vorba de om, ci de Duhul lui Dumnezeu care ia Cuvântul şi-l descoperă.

Amintiţi-mă în rugăciunile voastre. Pentru mine a fost un an foarte greu, cel mai greu dintre toţi anii trecuţi. Urmează o călătorie în America de Sud, care va începe joia viitoare, de dimineaţă devreme, apoi, cu voia lui Dumnezeu mă voi întoarce pe 22 decembrie. Fratele H. Miskis pleacă deja din seara asta la Sao Paolo şi vom duce Cuvântul Domnului şi mesajul dumnezeiesc şi în ţara aceea.

Toţi cei care aţi venit cu vreo cerere, luaţi din mâna Domnului mântuire, vindecare, eliberare, descoperire. Luaţi-le cu voi şi mulţumiţi lui Dumnezeu. Şi cum am spus, „*Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!*” Noi am fost chemaţi iar Domnul ne consideră deja binecuvântaţi. „*Ferice de cei chemaţi la ospăţul nunţii Mielului!*” Ferice de aceia care au acceptat chemarea. Noi am putut accepta această chemare, prin harul Său. De aceea ne putem socoti printre fecioarele înţelepte. Noi putem forma Mireasa Mielului din aceste zile. Totul este lucrarea lui Dumnezeu pe care El o va desăvârşi.

AMIN.